

Publicerad 2015-07-25 11:35 av JenniferY

En text om hopplös kärlek, när man inte längre förstår varandra.

Ett ljus som släcks

Känner mig förtvivlad och förstörd. Känns som att jag skriker så högt jag bara kan - men du hör inte mig. Du förstår inte vad jag säger.

Jag kan inte lita på dig, jag känner mig inte lugn och trygg när jag är med dig och jag rannsakar mig själv för att förstå vad jag har gjort dig som får dig att göra såhär mot mig utan minsta antydning till samvetsqual.

Jag skuldbelägger mig själv för dina misstag. Jag försöker förstå vad du tänker, vad du menar med det du (inte) säger men här står jag nu - handfallen, besegrad och med ett brustet hjärta.

Vad ska jag göra nu?

Vad ska du göra nu?

Kommer jag någonsin att glömma det här, kunna dra ett sträck över det och gå vidare i vår relation med ett, något ärrat, men dock fungerande hjärta?

Eller är den dörren för alltid stängd, för alltid blockerad av min egen frustration, förtvivlan och kränkta integritet?

Jag har alltid försvarat dig när vår relation blivit ifrågasatt. Jag har alltid sagt att du aldrig skulle göra mig illa. Nu gör du det helt ohämmat då du själv inte begriper vad det är som sårar.

Men jag står här och skriker allt jag kan - men du hör inte, ser inte, förstår inte. Kan jag få dig att förstå? Förmodligen inte.

Vi är dömda att leva i tystnad med varandra. Men blir vi lyckliga av det?

Är det det vi vill?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren JenniferY med Poeter.se id #52765 innehar upphovsrätten